

Van: Eric Halmans
Generaal Knooplaan 39
5623 MT Eindhoven
06 – 24564015
ehalmans@chello.nl

Datum: Donderdag 19 september 2002

Betreft: Reactie op uw interview in de uitzending van Noorderlicht Radio d.d. 10 sept 2002

Mijn Kenmerk: "See The Future" (een betoog)

Motto: Ik heb altijd gedacht dat ik gek was, maar de wereld is gek!

Geachte Prof. Biermann,

Dit betoog heb ik met zorg maar toch met spoed geschreven, als een reactie op het interview dat u gaf in het radio programma Noorderlicht dat uitgezonden werd op dinsdag 10 september 2002.

Zoals u in het motto dat ik deze reactie op u interview meegeef kunt lezen, beken ik dat ik altijd al gedacht heb dat ik gek was. Laat mij dit eerst nader uitleggen.

Mijn naam is Eric Halmans en evenals velen anderen was ook ik erg ontzet door de gebeurtenissen van 11 september 2001. Maar ook nu, iets meer dan een jaar later dreunen ook de nieuwe beelden van de plechtigheden van de herdenkingen in Verenigde Staten nog na en ben ik angstig door het gebrul en geschreeuw om een oorlog tegen Irak te beginnen. Nee! Zo had ik mij de toekomst niet voorgesteld. Tja ik zal dan ook wel een dromer zijn. Maar een jaar later vallen wel al wat puzzelstukjes op zijn plaats.

Maar al dat wapengekletter maakt het mij moeilijk om mijn emoties onder bedwang te houden. Ik ben bang dat dit gegeven zorgt voor een ietwat melodramatische ondertoon, maar ik hoop dat u begrip kunt tonen voor het feit dat ik zo snel mogelijk op u interview wilde reageren.

Laat ik voorop stellen dat ik aangenaam verrast was met u vroegtijdige publicatie van uw resultaten. Voor mij waren ze net dat zetje wat ik nodig had om naar buiten te treden, zei ik met enig voorbehoudt.

Natuurlijk wil ik graag met u en u collega's, maar ook met de redactie van Noorderlicht die ik een kopie stuur van dit elektronisch document, ideeën uitwisselen over hetgeen ik zo meteen allemaal ga beweren, maar ik hoop toch dat u terughoudend bent in het noemen van mijn naam bij het vervolgtraject dat u misschien zou willen inslaan op basis van dit geschrevene. Maar laat ik deze houding, nader verklaren door verder te gaan met mijn persoonlijke verhaal.

Mijn naam is dus Eric Halmans. Tijdens mijn studie Neurobiologie ben ik meerdere keren in de psychiatrie beland, en de keuze van mijn motto is hierom zo gek nog niet.

Niet dat ik u wil verontrusten en al helemaal niet omdat ik u als lezer met deze bekentenis wil kwijtraken, maar deze persoonlijke geschiedenis zorgt er wel voor dat ik mij zeer terughoudend opstel naar de media.

Mocht u er nog zijn: Inmiddels zit ik in de afstudeer fase HTS Elektrotechniek en doe ik een zij-instroom cursus tot leraar en heb ik de droom om ooit een elektronisch brein te bouwen. Met goed werkende medicatie heb ik de zaak nu al ruim 5 jaar goed onder controle. Maar ik denk dat enige anonimiteit, zeker naar de media toe, op dit moment de beste keuze is voor mijn situatie.

Heb ik u naar ik hoop net gerust gesteld, moet ik u waarschijnlijk toch weer enigszins verontrusten!

Zo meteen ga ik met u kijken naar de epifyse en haar centrale rol in mijn hypothese. Ik weet dat dit een zeer beladen onderwerp is en dat er hele mensenstammen mee dwepen, maar mag ik u erop

wijzen dat hij die zei: "Ik denk, dus ik ben" er ook al mateloos door was gefascineerd. En nu we toch aan het quoten zijn. Dan volgt er nu nog een, ter meerdere glorie van de VPRO: Schreef Shakespeare niet in the Tempest:

"We are such creatures as dreams are made off, and our little lives are rounded with a sleep"

Genoeg ingeleid, ter zake!

Als ik zo vrij mag zijn dan wil ik u nu uw eigen resultaten in mijn woorden aan uw terug voeren. Zodat we kunnen nagaan of er in de overdracht via de radio iets is verloren gegaan.

U hebt, in een willekeurige volgorde proefpersonen in een MRI scanner emotie neutrale beelden, negatief emotioneel prikkelende beelden en positief prikkelende beelden aangeboden en gekeken naar de hersenactiviteit.

U merkte in de data op dat bij er bij emotionele beelden sprake was van een activiteit in de betreffende gebieden voordat de feitelijke stimuli, de emotionele beelden, zijn aangeboden.

Laten we er even van uit gaan dat dit geen fout in de gebruikte apparatuur is, en laten we dit effect eens serieus nemen. Beseft u zich dan eigenlijk wel wat u beweerd?

U kwam dus tot de verbluffende constatering dat de gebieden die duidelijk actief zijn bij emotionele prikkels al een activiteit vertoonden voordat de prikkel aan de proefpersoon werd aangeboden. Ik ga er dan eveneens vanuit dat ook de experimentator de volgorde niet kende, want ik heb er alle vertrouwen in dat het onder dubbel blinde condities is uitgevoerd.

In zo een geval, spreken we van krasse beweringen die toch nog al wat voeten in de aarde hebben. Maar zoals ik al zei, ik denk dat ik weet wat er achter deze resultaten schuil gaat. Natuurlijk zullen er mensen zijn die me uitlachen dat ik uw resultaten serieus neem, maar geef me tenminste deze kans om het een en ander toe te lichten.

Een schrale troost: ondanks de omvang van dit stuk heb ik me echt tot het in mijn ogen noodzakelijke beperkt. Lees verder en huiver!

Want naast een theoretisch model zal ik u ervan trachten te overtuigen dat ik ook denk te weten waarom er zo weinig rukbaarheid aan uw verschijnsel is gegeven. Immers de implicaties die ik u zo ga schetsen legitimeert in zekere mate sektarisch gedrag. Juist dit gedrag zo zullen we zien is de sleutel tot onze geschiedenis.

Want naast dat u over u eigen experimentele setting praatte, merkte u in u interview nog iets anders op. U had wat rondgevraagd onder collega's en zij bevestigden het verschijnsel in de data. Bent u niet ook een beetje benieuwd waarom er aan deze constatering tot nu toe zo weinig rukbaarheid is gegeven? Maar voorop staat dat 11 september 2001 ook hierin een keerpunt is geweest: De hond is zo gezegd uit de pot, maar naar ik hoop licht dit betoog dit ook verder toe.

Maar goed, in principe richt ik mij nu tot u Prof. Bierman en baseer ik mijn verdere schets slechts op uw interview en wordt dit proces dus een ietwat gekleurd door wat het met mij deed, gekleurd door de gebeurtenissen van een jaar of wat geleden en de nasleep daarvan.

Laat ik voorop stellen dat ik denk dat ik met dit betoog een aanzet zou kunnen geven in een mogelijke richting om dit Precausaal emotionele effect te verklaren, want wat ik op papier tracht te zetten is een beetje als leuren met je ziertje onder je arm.

Maar het gaat er hier om dat ik met een theorie ga komen die in ieder geval als leidraad zou kunnen dienen. Een theorie met al haar onvolmaaktheden waarvan ik slechts dit kan zeggen dat als ik er niet over begin.... wie doet het dan?

Ik schroomde me tijden voor deze ideeën, maar zoals mij motto al zegt: ik ben er nu van overtuigd dat zij gek zijn en niet ik! Ik zie dit als een kans tot rehabilitatie, waarvan nu akte:

Friedrich, Charles, Carl Gustaf, Aldous, Albert en uiteraard Rene zet jullie maar schrap, want "Here we go!"

Mijn verklaring voor het precausaal emotionele effect met haar implicaties en aangevuld met een schets van het historisch kader en een kleine uitweiding in de vorm van een pleidooi voor een nieuwe universele ethiek.

Dat is nog eens een ondertitel. Ik denk dat 9 van de 10 mensen bij het lezen van zo een ondertitel dit hele betoog naast zich neer leggen. Nou wil ik die 1 op de 10 mensen niet ook nog eens weggagen met formules en de prachtige wiskunde van de differentiaal vergelijking. Nee ik heb er voor gekozen om mij echt in te zetten om deze ene lezer op de 10, met plezier te verwelkomen. Ik hoop dan ook echt dat ik u enigszins tegemoet kan komen.

Want komt E.A. Abbott in zijn roman *flatlands* immers niet ook zijn lezers tegemoet door hen de wereld van de lijn voor te spiegelen? Zo zal ook ik vertrekken vanuit een vereenvoudigde analogie. En wel de volgende: De analogie van een steen en de hoop van stenen waar deze steen deel van uit maakt.

Want voordat we kunnen toestoten tot de kern van de theorie moeten we ons eerst ontdoen van de ruis die het signaal storen, zodat we ook weten wat we meten.

Laten we daarom de analogie van de steen en de hoop van stenen gebruiken om in de wereld van Albert Einstein te treden, de wereld van de relativiteit. Relatief wil niets meer en niets minder zeggen dan dat wanneer er naar iets gekeken wordt, dit altijd binnen een kader moet worden gezien of anders: iets bekijken kan allen maar door te kijken naar dit iets in verband met iets anders.

Hier begint mijn verhaal van de steen en de hoop van stenen waar onze steen deel van uit maakt. Net als mensen die deel uit maken van de "grote mensen hoop" kun je een steen die deel uit maakt van de grote stenen hoop niet los zien van deze hoop.

Ieder steentje heeft zijn eigen positie binnen de hoop en alle posities van de afzonderlijke steentjes te samen vormen de hele hoop.

Op deze hoop werken natuurkrachten in. Deze natuurkrachten opgeteld zorgen ervoor dat de hoop stenen en ook de afzonderlijke stenen ten opzichte van elkaar nieuwe posities in nemen. Natuurlijk moeten we dit alles in de tijd bezien. De veranderingen van onze hoop en ons steentje bezien we van moment naar moment.

Ik denk dat het hier zinvol is om een klein beetje op de zaak vooruit te lopen door u even te laten nadenken over het volgende:

Als we kijken naar hoe deze berg zich in de tijd gedraagt, er in deze analogie even van uitgaande dat we zelf aan de knoppen draaien van de natuurkrachten, dan moeten we toch over het volgende consensus kunnen bereiken:

Als we weten welke krachten er allemaal inspelen op onze berg en we weten daarnaast ook de uitgangspositie van de berg kunnen we dan voorspellen hoe deze berg zich zal ontwikkelen?

Ik hoop dat u deze bewering niet zomaar slikt, maar dat u hem binnen dit stelsel in beginsel aanvaard.

In mijn analogie hebben we het nog maar even niet over de wereld in het groot, maar we hebben het hier over een hoop stenen in een experimentele setting. Mijn bewering moet u slechts zien als een inleiding in het basisprincipe van de differentiaalvergelijking. Ter verduidelijking:

Als ik weet hoe snel een kolonie bacteriën kan uitgroeien op een petrischaaltje en ik weet hoeveel bacteriën ik in het begin heb, dan kan ik schatten dat ik over een tijdje er ongeveer zoveel heb.

Natuurlijk kent iedere extrapolatie van de data haar onnauwkeurigheid, en het is de kunst van de wetenschapper om deze onnauwkeurigheid zoveel mogelijk af te bakenen. Tot zover het vooruit lopen, terug naar het nu:

Laten we nu dit steentje spenen met de grootse wens dat dit steentje de grote hoop van stenen wil sturen in zijn verdere ontwikkelingen, een wens die naar ik hoop veel steentjes in het echt maar niet moeten hebben want dat zou pas echt de wereld op zijn kop zetten! Maar goed in analogieën mag alles.

De vraag die dan meteen in mij als technicus opkomt luidt: Is er een ideale strategie voor het steentje om deze wens in vervulling te laten gaan? Met het stellen van deze vraag verschijnen er eveneens de beelden van wolven die mij aanvallen op mijn visie over deze ideale strategie. Mijn antwoord luidt immers: ja die ideale strategie is er! Laat ik u ervan overtuigen dat mijn visie op deze ideale strategie te prevaleren is op de strategie van de wolven.

De ideale strategie komt er in het kort op neer dat het steentje zich het volgende minimum pakket aan zaken eigen maakt, even daargelaten of steentjes dat kunnen:

- Het steentje moet zich ervan bewust worden dat hij een steentje is. Dit kan hij doen door goed te kijken naar de andere steentjes die hij nog net als steen allemaal kan zien.
- Dan moet het steentje zich proberen een reëel beeld te vormen van de omvang en de vorm van de hoop stenen waar hij op dat moment deel van uit maakt.
- Als hij zich daarvan heeft vergewist dan zou het zinvol zijn voor het steentje om zich te verdiepen in de wereld van de krachten die allemaal inwerken op de Hoop in het groot, maar ook op de individuele steentjes in het bijzonder.
- Naast dit alles is natuurlijk de kennis van het eigen zelf, ook wel inzicht genoemd onontbeerlijk. Vanuit de opgedane schat aan informatie, en vraag me niet waar dit arme steentje al deze informatie moet opslaan en hoe hij het daarnaast ook nog afroepbaar kan maken, moet het steentje een visie ontwikkelen over hoe hij de hoop van stenen in de toekomst ziet.
- En als laatste dient hij dan ook nog eens andere steentjes van zijn goede zaak te overtuigen. Overtuigen is dan eveneens een raar woord. In zekere zin hebben we hier namelijk niet te maken met een eenzijdige informatie overdracht. Ook het andere steentje is bezig om een voor hem zo mooi mogelijke toekomst te bouwen en beschikt over zijn eigen toekomst visie waar hij zelf weer andere steentjes van tracht te overtuigen. Deze 2 toekomstvisies zouden met elkaar in botsing kunnen zijn en dan wordt ons eerste steentje in zijn doel nogal tegengewerkt. Want in beginsel zijn alle steentjes gelijk aan elkaar met gelijkwegende wensen.

Als het steentje wordt tegengewerkt door een ander steentje dan siert het het steentje om nog maar eens te rade gaan of hij nog wel aan alle vereisten voldoet. Dit proces van herzien zullen we het *Trial and error* principe noemen.

Lukt het, het steentje niet de eerste keer om zijn wens in vervulling te laten gaan, dan doet het steentje in ieder geval een ervaring op die hem misschien in zijn pogingen in de toekomst van dienst kan zijn..

Naast al deze voor stenen nogal vreemde eigenschappen die ik denk dat een minimum pakket vormen, moet het steentje zich ook van het volgende basale natuurkundig proces overtuigt zien te weten. Het zogenaamde vlinder effect.

Het vlinder effect komt er in het kort op neer dat een in het model niet meegenomen variabele uit kan groeien tot een alles bepalende factor. Of anders: niemand die het weer tracht te voorspellen houdt rekening met het gefladder van de vlindertjes, maar in theorie kan nu juist het gefladder van een enkel vlindertje uitgroeien tot een storm op macroniveau.

Hier stuiten we op een schijnbare onmogelijkheid voor ons steentje. Misschien vraag ik echt gewoon te veel van dit arme steentje en kan hij dan ook ondanks mijn strategie nooit zijn wens in vervulling laten gaan.

Maar we stuiten hier echt op iets leuks: de grenzen van het bevattingsvermogen van ons steentje. Natuurlijk laat ieder model dingen weg die geen relevantie vertonen, en we kunnen het, het steentje dan ook niet kwalijk nemen, dat hij hier in zijn model geen rekening mee houdt. Geef het steentje zijn *Let's Rock... Let's roll!*

Ik denk dat we nu klaar zijn om de stap te maken van supersteen naar individu, want er begint de vraag te rijzen wat ons mensen nou eigenlijk onderscheidt van een echte steen en mijn supersteentje in het bijzonder. Laten we ons bij het benoemen van de verschillen dan vooral beperken door uit te gaan van mensen die zich graag zouden spiegelen aan het goedgehartige steentje dat zich een weg zoekt naar boven.

Om met het eerste belangrijke verschil tussen mensen en steentjes maar te beginnen: een echte steen heeft natuurlijk geen geheugen, even daargelaten wat geheugen nou precies is. Op dit moment volsta ik met het feit dat een individu, want we praten vanaf nu niet meer over steentjes maar over mensen, te pas en te onpas wordt geconfronteerd met gebeurtenissen uit hun eigen persoonlijke verleden.

Daarnaast kunnen steentjes zich natuurlijk niet zelfstandig verplaatsen. De meeste individuen kunnen dat wel, ook al is dat met de hulp van anderen.

In tegenstelling tot echte stenen kunnen individuen daarnaast informatie met elkaar uitwisselen.

Individuen hebben daarnaast vaak een wil naar meer maar in ieder geval de wens om te behouden wat men heeft. Iets wat ik bij steentjes ook minder als een actief proces veronderstel.

Individuen onderling ondervinden ook meer last van cohesie en adhesie dan je doorgaans bij stenen in een hoop treft. In onze analogie van de hoop stenen was het overwegend de zwaartekracht en thermische straling die het voor het zeggen hadden. Individuen daarentegen kunnen samenspannen met, maar ook tegen elkaar.

We zullen zien dat dit samenspannen tegen elkaar ervoor zorgt dat er nog nooit eerder iets met u resultaten is gebeurd, want weer even vooruit lopend op de rest: U bevindingen moet u echt zien als ondersteunend voor oeroude wijsheden.

Stiekem weten we dit al vanaf ons vroegste begin, maar er zijn veel mensen bij gebaad om dit niet aan de grote klok te hangen. Laat ik het zo stellen: In onze berg nemen de steentjes ten opzichte van elkaar allemaal een positie in. Bij individuen bestaat er tevens de wens om wanneer men tevreden is over de bereikte positie in de grote menschenhoop deze positie te behouden. Deze wens tot behouden, samen met een wens naar verbetering van de positie zijn de ware ruis die ons signaal verstoren.

In alle culturen duiken verbonden op, mensen die zich afzonderen en trachten opgedane kennis van bijvoorbeeld iemand die de toekomst kan zien voor zichzelf te behouden en deze kennis aan te wenden voor eigen voordeel. De droom het systeem te kunnen omzeilen en aan te wenden ten voordele van de eigen groep, dat is het ware probleem waar we onze lans op zullen moeten richten!

Maar laat ik u in dit vroegstadium niet te zeer op een dwaalspoor brengen want ook ik hoor in de verte, achter mijn eigen horizon wel het geschetter van de loftrumpet: *we can work it out!*

En voor het gemak laat ik hier het zoeken naar voedsel van het individu en de behoefte tot reproductie van het individu maar achterwege. Laat ik dit in mijn vervolg enkel nog aanduiden als de bekommelingen van alle dag. Dat we verouderen en dus maar een beperkte levensduur hebben, laat ik hier ook buiten beschouwing. Ook deze dingen zullen we in het vervolg zien zijn ruis signalen die ons signaal vervormen. De bekommelingen van alle dag storen het luisteren naar gevoelige signalen. Maar wees gerust, een goed elektrotechnicus is altijd bereid om te sleutelen aan de signaal-ruis verhouding en ik hoop dat we samen een geschikt model voor een filter kunnen opstellen.

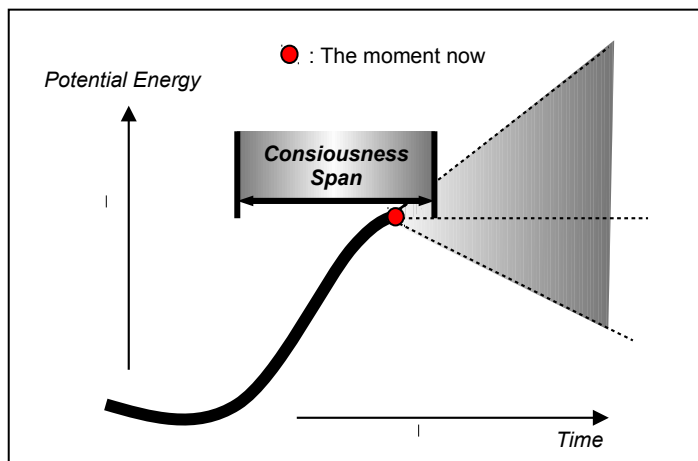
Ik weet natuurlijk dat net als voor steentjes de wens van het supersteentje om de hoop te willen sturen ook voor individuen een moeilijke, zo niet onmogelijke, zaak blijft.

En: we raken hier een filosofisch dilemma en misschien maakt dat de keuze van een steen als analogie nog iets fraaier, want was het niet Kant die ooit zei dat men *das Ding an sich* nooit kan ervaren? Of anders: Schuilt er in onze wens om de controle over de toekomst van de berg te nemen een principiële filosofische onmogelijkheid ten grondslag? Kan het steentje zich ooit wel genoeg verplaatsen in de essentie van de hoop?

Natuurlijk zie ik ook in dat deze filosofische onmogelijkheid tot op zekere mate op gaat. Maar ik heb ons supersteentje wel een strategie geboden die naar mijn eigen overtuiging werkt. Ik denk echt dat het steentje een punt kan bereiken waarop hij zoveel kennis heeft opgedaan dat het steentje zich echt kan voorstellen hoe het is om een berg te zijn. Maar belangrijker: hij kan een punt bereiken waarop hij binnen grenzen kan voorspellen waar de berg zich naartoe beweegt. En is niet al het onderwijs zoals wij dat kennen op deze aanname gestoeld?

Gebruik makend van allerlei modellen, wapent het steentje zich en beperkt hij daarmee de nodige onnauwkeurigheid die duidelijk afhangt van het theoretische kader waarbinnen het steentje denkt dat de berg zich beweegt.

Laat ik de positie van ons steentje eens in de tijd uitzetten. En hoe kan dat beter dan met een grafiek... schreef hij terwijl hij zich beseftte dat weer 9 van de 10 overgebleven lezers afhaakt.

Figuur 1:

de ervaring van het nu door het steentje in de analogie.

De horizontale as is de tijdsas en de verticale as is een maat voor de energie die cumulatief aan het steentje is toegevoerd.

In de grafiek is tevens aangegeven waar de grenzen liggen van het "bevattingsvermogen": De z.g.n. "Consciousness span"

Met de bovenstaande figuur wil ik het volgende duidelijk maken.

In de figuur zien we een stijgende lijn die in het moment nu overgaat in een grijs gekleurde waaier. De horizontale as is hierbij de tijdsas en de verticale as heb ik voor de eenvoud een potentiële energie genoemd. Even daargelaten wat dit nou precies moet voorstellen. Ik denk zelf aan een energie niveau dat een maat is voor de energie die het steentje heeft geïnvesteerd in zichzelf.

In de grafiek is naast deze lijn die overgaat in een waaier van mogelijkheden ook een gebied aangegeven door een lijn met eindmarkeringen. Dit gebied zo staat er boven geschreven noem ik het gebied van de *consciousness span*.

Het is het gebied in de tijd waarvan het steentje zich in het nu bewust is. Er is een door herinneringen oproepbaar verleden, en de dagelijkse sleur geeft enige zekerheid over de nabije toekomst in de zin van waar eten we morgen, morgen is een werkdag en dan is het zo weer vrijdag en wat voor sociale verplichtingen er al niet meer zijn. Slechts op enkele specialismen van het steentje reikt de extrapolatie naar de toekomst wat verder.

Deze *consciousness span* is dus de ervaring van de realiteit door het individu, en de grenzen van deze gebieden, die overigens eerder vloeiend verlopen dan dat ie ineens ophoudt, zou je kunnen zien als de waarnemingshorizon van het individu.

Deze term waarnemingshorizon speelt zo meteen een belangrijke rol om de geliefde vrije wil binnen mijn model van de pre-causaal emotionele activiteit te behouden. Daarnaast is het ook belangrijk in te zien, en ik blijf daar op hameren, dat mensen kijkend naar de toekomst graag de potentiële energie die ze in deze versimpeling van de werkelijkheid bezitten, willen behouden en het liefst willen zien toenemen. Dit is echt een essentieel onderdeel in mijn model.

Ik denk dat we nu nadat ik u mijn analogie en de figuur heb voor gelegd, we klaar zijn om de stap te maken naar u constatering.

... En dan ineens, komt u uit het niets met data die er op wijst dat emotionele gebeurtenissen in de toekomst reeds in het nu inwerken op het individu...

Hoe kunnen we deze data inpassen in het hierboven beschreven basismodel, want wat u beweerd is niets meer en niets minder dan dat wij in onze toekomst kunnen kijken, met alle rare gordiaanse knopen die dat in zich behelst.

Wel om weer terug te keren op de hoop stenen en het statement dat ik maakte met de kolonie bacteriën: Waarom zou voor een berg van individuen er andere fysieke wetten gelden dan voor onze berg stenen in de analogie? Of anders:

Stel we kijken naar het moment nu. U bent het vast wel met mij eens dat de som van alle gebeurtenissen in het verleden ons gebracht heeft in het nu?

Waarom denken we in het nu dat wanneer we in de toekomst bijvoorbeeld weer bij elkaar gaan zitten, dat dan die toekomst anders zou zijn dan de som van alle gebeurtenissen tot dan?

Wat ik hier alleen maar wil zeggen is dat het me sterkt lijkt dat onze toekomst zich anders gedraagt dan het nu of het verleden: ik denk dus dat er maar één vaststaande toekomst zal zijn, die besloten licht in de som van alle effecten en gebeurtenissen tot dan. Waarom zouden wij ons, omdat we ineens mensen zijn, ons ineens anders gedragen in de toekomst dan mijn voorbeeld van een kolonie bacteriën in een petrischaaltje? Dus ik ben er van overtuigd dat ons gedrag als hoop vastligt en dat alles binnen de fysieke grenzen die ook in het nu gelden.

Gelukkig hebben we vooraf de hoop stenen los gekoppeld van het individuele steentje en ik hoop dat nu langzaam begint te dagen waarom. Voor de berg stenen erken ik dat de toekomst een vastgesteld pad kent, binnen de grenzen van de fysica. Het individuele steentje is beperkt in het bevatten van de gang van de totale berg en bouwt onzekerheden in naar de toekomst. Want is dit niet juist dat wat ons die *consciousness spann* tracht te vertellen?

Het individu is beperkt in het behappen van de toekomst van de totale som en ik heb daar al allerlei oorzaken voor aangedragen. Daarnaast is er voor het individu met zijn geheugen, pas de relatieve zekerheid van een gebeurtenis, als het reeds deel uit maakt van het verleden.

Deze asymmetrische tijdservaring en de daarmee samenhangende *consciousness spann* bieden ons de mogelijkheid om de vrije wil binnen boord te houden. In het moment nu handelt een individu naar de beste inzichten van dat moment en hij is vrij om op beslissingen die hij eerder genomen heeft terug te komen. Het siert het individu natuurlijk als hij ernaar streeft zo min mogelijk verkeerde beslissingen te maken, maar ik zal mijn ethische visie nog even moeten beteugelen tot aan het eind van mijn betoog. Laten we volstaan met de constatering dat ons individu over een waarnemingshorizon beschikt.

Er zijn nu om allerlei redenen grenzen aan wat een individu kan behappen. Daarnaast zijn er naar de toekomst toe ook nog eens gewoon teveel vlindertjes om rekening mee te houden!

Maar in principe ga ik er van uit dat er maar een toekomst zal zijn, een toekomst als som van e gebeurtenissen tot dan. Dit is een essentiële aanname in mijn model en alles valt of staat eigenlijk bij deze aanname. Ik hoop dat een ieder die de schoonheid van de lineaire differentiaal vergelijking kent dit onderschrijft.

We raken hier het kernprobleem van wat het is om mens te zijn: Stel nu dat het mogelijk is om in de toekomst te kijken, zouden we dat dan ook wel willen? Of willen we geloven dat we het niet kunnen zien?

Vertroebeld onze wens naar meer of de wens om te behouden wat men heeft, onze visie van de zekere ene toekomst, één toekomst voor ons allen?

Verder besef ik mij heel goed dat ik ook maar een eenvoudig steentje ben en ik ben me ook bewust van het feit dat ik evenals zo veel andere steentjes een beperkte visie heb over wat de toekomst zal brengen... maar ik ben er van overtuigd dat het zo zal geschieden zoals het zal geschieden. En

achteraf zullen we allemaal zeggen het heeft zo moeten zijn... Ik denk dat voor velen hun waarnemingshorizon een noodzaak is om niet in te willen zien dat de geschiedenis zich zo zal ontvouwen zoals de geschiedenis zich zal ontvouwen.

Op dit principe kunnen we verder bouwen: Als er een vast liggende toekomst is en de geschiedenis zich zo zal ontvouwen als ie zich ontvouwd, kan deze toekomst dan een signaal uitzenden die mijn handelen in het nu beïnvloed? Ik voel er sterk voor om dit beamend te onderschrijven. Immers als er een toekomst is... dan is die sterker in effect dan de toekomst die er niet is of niet zal zijn. Immers hij wordt ondersteund door het blote gegeven dat de werkelijke toekomst beschikt over massa en die is er nou eenmaal om de ruimte en tijd te krommen!

Dit in tegenstelling tot de geringe kromming die uitgaat van iets wat er niet is.... Een toekomst is dus een richting gevende energie. Naar een energie kun je toe streven of je kunt je er van verwijderen, maar in ieder geval kan het functioneren als een richtpunt. Omdat het ene er is en het andere er niet is... is er een verschil in energie

Wat ik nu ga beweren is misschien vreemd maar het past wel in deze puzzel:

Stel dat de emoties die gepaard gaan met een door het individu verworven positie in de toekomst als het ware het tijd en ruimte continuüm ontstijgen.

Of anders gesteld:

De toestand van het steentje van dat moment wordt emotioneel geprojecteerd op een soort oproepbare manier. Iets dat je zou kunnen vergelijken met het online zetten van allerlei foto's van je eigen verleden. Afroepbaar daar en wanneer je een computer tot je beschikking hebt...

Als we hier van uit gaan dan moeten we maar eens op zoek gaan naar een fysische structuur, zeg maar de computer om de foto's te kunnen bekijken en de camera om ze te maken en deze structuur moeten wij mensen dan ook al tijden in ons dragen.... Liefst zelfs al voordat we mensen waren...

Ik beweer nu dat wij mensen zijn toegerust met een evolutionaire structuur die aan deze wens van een "online computer met camera" kan voldoen.

Het hart van deze computer heet de *Epifyse*, maar een computer is niks zonder geheugen. Dus hier al wil ik er op wijzen dat we ons niet blind moeten staren op 1 orgaantje maar dat we haar effect moeten bezien in een groter geheel als onderdeel van die fantastische structuur die we het menselijk brein noemen.

Maar laat ik eerst Daniel C. Dennett, iemand die ik verder zeer bewonder, een beetje pijn doen.

Dennet dacht het probleem van onze slaap te kunnen tackelen door de vraag om te keren. Waarom zijn we dan wakker? Maar zo'n omkering werkt allen als er sprake is van een symmetrie en ik ben er van overtuigd dat er bij het slaap en waak verhaal geen sprake is van zo een symmetrie.

Ik denk dat dromen en dus ook slapen meer zijn dan een simpele doding van deze tijd omdat de tijd om waakzaam te zijn, afdoende zou zijn om aan de essentiële voorwaarden van het overleven te voldoen. Allen al het enkele feit van een vergrote activiteit tijdens de rem slaap gedurende de nacht waarin de hersenen veel activiteit vertonen spreekt niet voor zo'n omkering.

Waar ik echter niet tegen in wil gaan is de stelling dat de verschillende fases van de slaap deel uit maken van het verwerkingsproces van de ervaringen van de afgelopen tijd. Maar ik denk echt dat slaap meer is dan een herstructurering van de nieuw opgedane herinneringen.

Ik wil nog een keer terug naar de analogie van het steentje. Stel dat het steentje om te overleven in de gang van alle dag allerlei beslissingen moet maken.... Zou het niet goed zijn als hij in de nacht, wanneer de hersenactiviteit niet wordt belemmert door de input van zintuigen en de sleur van alle dag, zijn beslissingen van de dag kan toetsen aan zijn online projectie van emotionele toestanden in de vastliggende toekomst? Dat zou toch wel van enig evolutionair voordeel kunnen zijn voor het steentje?

Natuurlijk is dit effect enorm vertroebeld door de ruis van de bekommelingen van alle dag en de eigen wens naar meer en alles wat het steentje daarbij niet nog meer in de weg staat. Zoals met name het pakket aan minder fijne herinneringen uit het eigen verleden.

Ik denk dus dat tijdens de slaap ons handelen in het nu wordt getoetst aan de emotionele projecties vanuit de toekomst om zo het individu te helpen in de beslissingen die hij maakt in het nu.

Ik denk dat we met de epifyse, en dan natuurlijk weer niet het losstaande orgaantje zelf, maar het orgaantje ingebed in de structuur van het zich door ervaring vormende brein, een structuur hebben die geschikt is om als machine aan deze eisen te voldoen.

De *epifyse* zoals de wetenschap er nu nog naar kijkt is dat het orgaan een rol speelt in de productie van *melatonine*. Het heeft daarnaast een opbouw en structuur die lijkt op ons netvlies in het oog, maar midden in ons hoofd komt toch geen licht, dus het zal wel iets rudimentairs zijn!

Wat nu als nu juist dit orgaantje werkt als een soort fotoestel en dat foto's maakt van de toestand van het brein tijdens een prettige of onprettige ervaring en ze ook nog eens op de een of andere manier online weet te zetten? En om nu juist de foto's goed te kunnen lezen beschikt nu toch juist dit zelfde individu over het meest perfecte gereedschap!

In het nu beschikt juist dit individu de kiem van nu juist dat zelfde brein in de toekomst. Dus als er al een structuur aardig dicht in de buurt komt van die camera opstelling in de toekomst, dan is het toch juist dit individu in het nu uitgerust met het meest perfecte gereedschap?

Ik denk dus dat dit orgaantje meer is, het is in mijn ogen dus het deurtje naar je toekomstige zelf. Al de opgeslagen herinneringen van gebeurtenissen tot dan zijn dan de sleutels die het deurtje kunnen openen zodat je *in touch* kunt komen met je toekomstige zelf.

En zou dan de rol van *melatonine*, ook wel eens het nachthormoon of dracula hormoon genoemd, dan niet meer zijn dan een voorbereider om de deur open te maken? Een roes die alle stoorsignalen onderdrukt en het individu als het ware opent om in contact te treden met zijn toekomstige zelf?

En waarom dan toch in de nacht? Nou dat lijkt ook erg voor de hand te liggen.... Overdag is het individu te druk bezig met de bekommelingen van alle dag, allemaal afleiding die je maar uit je concentratie halen. In de nacht worden ook de zintuigen stop gezet. Nog meer plaats om te luisteren naar een subtiel effect.

En is dromen dan niet net zoveel als het toepassen van het *trail and error* principe om het nu in overeenstemming te brengen met die emotionele momenten in je eigen toekomst?

Meneer Dannett ik ben echt zeer benieuwd naar u reactie hierop! U gaat daarnaast naar mijn mening in u model ook nog eens zomaar voorbij aan de symbooltaal van onze dromen.

Al helemaal gaat u voorbij aan het feit dat deze symbooltaal zogenaamde archetypen kent. Symbolen die de eigen cultuur ontstijgen en mensen door de tijden heen verbindt.

Oergevoelens en ontevredenheid met de huidige dagelijkse sleur, komen naar voren in symbolen. Het delen van elkaars symbolen is een bindende factor tussen individuen. Misschien moeten we dit online zetten van die emotionele impressies in de toekomst namelijk in een groter verband zien: we moeten hier misschien wel het individuele steentje loslaten en overstappen op de hoop van stenen. Maar ik schroom me op dit moment om dit pad in te gaan. *This is what time will tell...*

Welke last rust er op onze schouders als wij door deze deur worden geduwd... maar laat ik enige onrust wegnemen door weer eens te vluchten in een Engelstalige quote: *only those true of hart can and may enter!*

Nog eens in het kort: Je dient jezelf vrij te maken van het wensdenken van alledag om de beelden uit de toekomst naar hun waarde in te kunnen schatten. Dit is een prachtige Gordiaanse knoop, die Einstein's dilemma kan evenaren: Ze zijn met elkaar vervlochten, de gewenste en de reële toekomst!

Tijd voor wat ethiek en een historische reveille van deze ideeën.

Ik suggereerde al dat dit basis principe een zeer basaal principe is in onze evolutie. Ik ken Hagedissen die wel degelijk beschikken over een fysiek 3e oog dat aan de buitenkant zichtbaar is. Maar het orgaan is eigenlijk in bijna alle gewervelde dieren terug te vinden.

Ik denk dat het projectie mechanisme dan ook niet direct aan iets als taal is gerelateerd. Zelf denk ik dat het net als een droom uit een aaneenschakeling van beelden kan bestaan, met de daaraan gekoppelde emotie van dat moment, iets dat dieren dus ook kunnen!

Hier is misschien wel de volgende anekdote op zijn plaats en het is eigenlijk dat wat me in de richting van deze symbiose van ideeën heeft doen sturen:

Mijn ouders hebben een aantal jaren een hond gehad. Een West-Syberische Laika, een hond met erg dominante eigenschappen en een enorme wil tot ontdekken. Hij deed niks liever dan in de ochtend samen met mijn vader een half uur langs de fiets door de bossen te rennen.

Behalve op die ene dag, met moeite was hij uit zijn mand mee te krijgen.... En later zou blijken waarom. (deze zijdelingse opmerking maak ik natuurlijk onder voorbehoud, want u kunt het ook oneens zijn met de hypothesen die ik hier opper, maar zoals gezegd: dat slechts ter zijde)

Die bewuste dag, terwijl ze lekker hadden geravot, was het tijd om weer het laatste stuk terug te lopen. Uit het niets kwam daar een herder aangerend, die zich vergreep aan de nog steeds aan de fiets vast zittende hond van mijn vader. Het duurde lang genoeg, voordat vader de eigen hond had los gemaakt, voor de andere hond om toe te slaan. Eenmaal los werd gauw duidelijk wie er het baasje was en wat volgde was een woordenwisseling tussen de eigenlijke baasjes. "Hoe kun je nou hier je hond los laten lopen?"

Ik heb me altijd afgevraagd waarom hij die bewuste dag zo moeilijk uit zijn mand was te krijgen.... Had hij er weet van dat er iets naars op hem af zou komen?

En ook al was hij na een tijdje de meerdere, na de beet die hem een stuk vlees had gekost, zou hij nooit meer met plezier naar de dierenarts gaan. De held op sokken... als de dood voor een spuitje! Maar wat mis ik dat beest enorm. Ga maar eens bij meerdere dierliefhebbers te rade... zij kunnen dit soort gedrag bevestigen.

Zoals ik al eerder aan u kenbaar maakte kunnen we binnen deze theorie ook een eerste aanzet maken voor een universele ethiek. Een ethiek die een ieder van ons in zijn waarde laat in zijn eigen zoektocht naar zijn zelf. En ja, ik pleit er voor dat een ieder vrij moet zijn in de keuze van middelen die hij of zij denkt nodig te hebben om zijn toekomstige zichzelf te vinden! Mensen mogen fouten maken en fouten zijn vervelend genoeg dat ze nog lang in onze breinen blijven nadreunen, dat is de kracht van emotioneel programmeren.

Dit emotioneel programmeren, zeker in een precausale context, is een zelfcorrigerend mechanisme, maar we moeten ons hoeden voor kleine groepen mensen die naast hun eigen toekomstvisie ook nog eens beschikken over allerlei middelen om aan deze visie daadkracht toe te voegen.

Maar dan moet ik eerst even iets zeggen over de vrijwillige keuze van individuen om een hiërarchische structuur te vormen. Stel dat er een steentje succesvol is om langzaam maar zeker steeds hogerop in de berg te komen. Het steentje staat hierbij bovenop andere steentjes en het steentje weet dat het van deze steentjes afhankelijk is. Hij zal altijd extra goed zorgen voor de steentjes op wiens schouders hij staat. De steentjes die hem deze kans bieden geloven in dit steentje maar hun diepere motief is dat ze blij zijn met de huidige verworven positie en dat het ophouden van een van hen nou juist zekerheid biedt om dat te behouden wat men heeft. Ook al zal de tijd uitwijzen dat ze het niet zullen redden, toch zullen ze proberen vast te houden...

Laten we dit basale gegeven eens plaatsen in een historisch perspectief. We hebben het immers ook hier over een kennelijk zeer basaal verschijnsel in de vertebraten, en het verklaart daarnaast ook misschien iets meer over de evolutionaire richting waarin de mens zich heeft ontwikkeld.

Ik denk in tegenstelling tot Terrence Mc. Kenna namelijk niet dat paddestoelen de geest van de mens hebben gevormd op de savannes.

Natuurlijk kunnen we de rol van Psychoactieve stoffen niet zomaar af doen, maar ik denk dat mijn hypothese van de oorzaak het emotionele pre-causale effect een drijvende kracht is geweest in het ontstaan van taal en dus de indirecte explosie van ons brein.

Als mensen beelden uit hun toekomst kunnen ontvangen, dan kan een beperkte groep deze informatie toewenden om hun eigen positie te verstevigen of zelfs gespeend met megamanologie: zich een betere plek in de hoop stenen toe eigenen! Dit proces valt of staat bij de hulp die men van andere stenen krijgt. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd! En meer zielen betekend automatisch: informatie uitwisselen!

Dit proces van meer zielen meer vreugd. kent uiteraard als belangrijkste factor het uitwisselen van informatie maar daarnaast is ook het opleggen van visies aan elkaar om zo voordeel uit de situatie te halen een belangrijk kenmerk van dit proces. We zien in de natuur als data dat niet alleen bij dieren maar ook bij mensen dit gepaard kan gaan met een emotionele ontlading. Het is alsof er zich een strijd er titanen afspeelt in de ogen van de betreffende individuen wanneer ze elkaar van hun eigen gelijk proberen te overtuigen.

Dus indirect is het communiceren over toekomstvisies denk ik de drijvende kracht achter onze humane afsplitsing in de evolutie. We wilden het idioom van enkel directe communicatie van emoties uitbreiden met een scala aan mogelijke listen om maar vooral niet direct te hoeven te communiceren om niet de hele hiërarchie over je heen te krijgen... Dat ons daar een paar paddestoelen bij te hulp zijn geschoten is slechts mooi meegenomen, want immers iedere vlucht uit de beslommingen van het nu heeft een positief effect op het *in touch* zijn met de online projectie!

We spreken dan niet meer over een selectie druk, maar over *selection pull*: Je wil dus jou beeld van de toekomst staven aan dat van anderen, of juist jou eigen beeld boven dat van anderen plaatsen. Hier heb je trouwens in een hiërarchie vaak aan wat gebrul genoeg, want hier vindt men ook de oorsprong van blufpoker.

Ik denk dat mijn model ineens veel verklaart. Misschien wel teveel...

Het zijn emotionele beelden die door andere diersoorten ook op een emotionele manier met elkaar worden uitgewisseld. Basaal. Daarbovenop komt het raffinement van de indirecte communicatie. Vaak behaal je meer resultaat door je emoties in eerste instantie te verbergen of slechts te delen met goed gezindten.

Er is dus een drive om de emoties te verbergen en op een indirecte manier te communiceren. Dit principe is tevens tekenend voor de geschiedenis waarop deze theorie zo her en der wel weer eens opduikt in onze humane geschiedenis.

Want keer op keer zijn er weer mensen die de puzzel oplossen, maar even snel als dat deze mensen opduiken duiken ze ook weer onder. Want iedere keer weer eigenen kleine groepjes zich deze waarden toe, en keer op keer behouden ze deze inzichten voor hun eigen selectieve groep, omdat ze denken dat ze zo meer invloed hebben. Verklaart dit niet een beetje waarom het niet van de daken wordt geschreeuwd? Ik denk het wel.

Hier mee in strijd zijn natuurlijk de individuele uitspattingen van alchemisten en kruidenvrouwjes, sommige wetenschap beoefenaars en religieus ingestelde mensen. En andere zonderlingen maar even daar gelaten. Ik doel hier op hen die voelen dat ze niet zomaar alles moeten slikken en die zelf op onderzoek uit willen gaan! Laat ik het daarom maar eens met de naam van een EO programma zeggen: het gaat me om al die mensen die wel eens zeggen *Ja, ik weet het beter!*

Ik weet dat dit er velen zijn, en ik vindt dit een even geruststellende geachte als de engelse quote van zojuist: *only those true of heart shall and may enter!*

Mensen slikken gelukkig niet zomaar alles wat er boven in de hiërarchie wordt beslist! En de waarheid duurt echt het langst, en dat zullen we allemaal zien!

Concluderend vind ik niets meer en niets minder dan dat mensen vrij moeten zijn in de keuze waarop zij in contact treden met hun toekomstige zelf.

Zelf gebruik ik hierbij vaak het beeld van een vlieger die ik oplaat, maar mensen mogen dat ook best god noemen van mij. Zelf voel ik in zo'n geval meer voor het woord systeem. Maar ik ben er voor dat een ieder vrij is om zelf te kiezen hoe en waarmee hij vliegt.

Laten we eens kijken naar en aantal van de methodes, en ik doe echt een poging om alle methodes in hun eigen waarde te laten. Maar, mocht ik mensen daarbij toch op de tenen trappen dan hoop ik dat ze mij vergeven dat ik hen hier veel te kort doe.

Ik ken bijvoorbeeld mensen die zweren bij het raamwerk dat de astrologie of de tarotkaarten hen bieden. Kaarten en ook astrologie bieden een handvat om open te staan voor nieuwe ideeën. Ze geven de toekomstijker vernieuwende inzichten in het voorgelegde probleem. Zij bieden de mogelijkheid om alternatieven aan te dragen die buiten de *consciousness span* van het medium liggen. Het medium is hoe dan ook *in touch* met haar toekomstige zelf en toets de symbolen van het toeval aan haar eigen toekomst.

Er zijn ook mensen die de weg gaan van de zelfkastijding.... Natuurlijk is een beetje gezonde strengheid, en een gezonde dosis twijfel essentieel om tot jezelf te komen. Maar schiet niet door, pijn is denk ik erg verslavend en het is daarnaast ook nog eens overdraagbaar! Hoedt u voor hen die kwaad zijn op zichzelf!

Over de weg van de psychoactieve middelen: Hoedt u voor de valkuil van de verslaving. En leer te incasseren en verval niet ook nog eens tot zelfbeklag.

Nee geef mij zelf maar de droomanalyse en de meditatie, en die heerlijke filosofie van uitersten van de boeddhisten, die zelfs het kleinste wezen in de natuur respecteren: wat een ideaal!

Zoals gezegd stoelt dit alles op het geloof dat we elkaar kunnen en naar mijn overtuiging moeten onderwijzen. En nu iedereen er door de gebeurtenissen van 11 september 2001 toch al klaar voor is gemaakt wordt het niet tijd dat we deze theorie maar eens aan ons wetenschappelijk kader toetsen? Ik daag een ieder uit bovenstaand te onderschrijven of anders te ontcrachten. Laat de open discussie hierbij niet verloren gaan! Ook niet in deze tijden waar er om het hardst geschreeuwd wordt om een ieder maar sluitend achter een oorlog te krijgen. Hadden we dat niet al eens ooit ergens gehad? Ach en zullen we dat niet nog tijden beleven? Naar ik hoop niet, ik hoop echter wel dat we er met zijn allen ooit uit komen.

Dan tot slot nog even dit:

Als u zich nog steeds afvraagt van waarom heeft nog nooit eerder iemand hier iets over geschreven, lees dan tussen de lettertjes door en bedenk dat veel mensen er voor gekozen hebben om te groeien binnen een hiërarchie, en vaak verplichtingen zijn aangegaan om het voor zich te houden, want zij weten dat het hun eigen hiërarchische structuur kan bedreigen als het zomaar zonder meer op straat komt te liggen!

Slechts een eenvoudig Limburgs schisofreentje is zo ongebonden dat hij dit de ruimte en tijd in mag slingeren!

Mocht, u dit betoog tot het einde hebben uitgelezen dan hoop ik dat wanneer u de volgende keer een schisofreentje ziet, u zich bedenkt dat dit misschien wel eens iemand kan zijn die wordt belaagd door beelden uit de toekomst, een toekomst die te zwaar is om in het nu te dragen of in het nu te bevatten.

En dan wil ik afsluiten met een nieuw motto: *God, ach dat ben je zelf!*

In afwachting van u reactie,

Hoogachtend,
Eric Halmans.